

Sygn. akt *IV Ka 360/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk - sprawozdawca

Sędziowie SO Włodzimierz Hilla

SO Małgorzata Lessnau-Sieradzka

Protokolant st.sekr.sądowy Justyna Bobak

przy udziale Jarosława Bittnera Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 20 maja 2015 r.

sprawy **S. C. (1)** s. Z. i W. ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szubinie

z dnia 17 lutego 2015 r. sygn. akt II K 84/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- czyn przypisany oskarżonemu kwalifikuje z art. 280§1 kk i art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk
- z podstawy prawnej skazania eliminuje przepis art. 64§2 kk
- orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R. – Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt IV Ka 360/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z 17 lutego 2015r., sygn. akt II K 84/14 oskarżonego S. C. (1) uznano za winnego tego, że w nocy 1 stycznia 2014r. w S. około godz. 1:00 – 2:00 na ul. (...) używał przemocy wobec R. L. polegającej na uderzeniu pięścią w twarz, głowę, górną część tułowia i kopaniu nogą w twarz i całe ciało, zabrał mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy N. (...) wartości 150 zł i pieniądze w kwocie ok. 120 zło na szkodę R. L.

i przez to spowodował u niego złamania przedniej ściany zatoki szczękowej lewej i złamania kości jarzmowej lewej, co naruszyło czynności jego organizmu na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio 2-krotnie skazany w warunkach określonych w art. 64§1 k.k. i po odbyciu łącznie kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 17.06.2010r. sygn. akt II K 66/10 w wysokości 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i inne, którą odbył w dniach od 01.09.2012r. do 22.05.2013r. i w okresie 29.06.2009r. do 12.08.2009r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 10.05.2010r. sygn. akt II K 688/09 kary 1 roku pozbawienia wolności za czyny z art. 297§1 k.k. i art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 64§1 k.k., którą odbył w okresie od 01.09.2011r. do 01.09.2012r., tj. przestępstwa zakwalifikowanego przez sąd jako czyn z art. 280§1 k.k. i art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 64§2 k.k. i na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 31 stycznia 2014r. W orzeczeniu zawarto ponadto rozstrzygnięcie o powództwie cywilnym i kosztach procesu.

Apelację osobistą od powyższego wyroku złożył oskarżony, który kwestionował prawidłowość ustaleń Sądu I instancji, które doprowadziły ten sąd do wniosku, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w art. 280§1 k.k. Zdaniem skarżącego, dopuścił się on jedynie pobicia R. L. i winien odpowiadać jedynie za czyn z art. 157§1 k.k. Domagał się zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna, choć jej rozpatrzenie skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku.

Jak wielokrotnie akcentowano w orzecznictwie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz musi wykazywać konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, jakich dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd I instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24.03.1975r. II KR 355/74 OSNPG 1975/9/84 i z dnia 22.01.1975r. I KR 197/74 OSNKW 1975/5/58, wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6.02.1992r. II Ak 1/92 OSA 1992/6/41 i z dnia 28.05.1992r. II Ak 134/92 OSA 1992/11/55, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6.10.2000r. II AKa 138/00 Prok. i Pr. 2002/1/28). Apelacja oskarżonego, w zakresie postawionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, ma charakter polemiczny. Oskarżony w swojej apelacji starał się zdyskredytować wartość dowodową zeznań pokrzywdzonego i odnosząc się do innych dowodów przekonać, że niesłusznie został skazany za czyn z art. 280§1 k.k. Wbrew argumentacji przytoczonej w apelacji oskarżonego należy stwierdzić, iż zeznania pokrzywdzonego (w przeciwieństwie do wyjaśnień oskarżonego) były konsekwentne w toku całego postępowania. Pokrzywdzony od początku postępowania wskazywał na oskarżonego jako osobę, która w dniu zdarzenia stosowała wobec niego przemoc w celu zaboru pieniędzy i telefonu. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, określone nieścisłości w jego zeznaniach nie podważają ich wiarygodności. Pamiętać należy, że zdarzenie miało charakter dynamiczny i niewątpliwie stanowiło dla pokrzywdzonego zaskoczenie. Rację miał też Sąd I instancji dochodząc do przekonania, iż pokrzywdzony nie miał żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego co do faktu zaboru pieniędzy i telefonu. Słuszne było także stanowisko Sądu Rejonowego, który doszedł do przekonania, że wersja zdarzenia dotycząca wcześniejszego uderzenia przez pokrzywdzonego S. K., co miało spowodować oskarżonego do reakcji była zupełnie nieprawdopodobna i została „przygotowana” na potrzeby obrony oskarżonego. S. K., co zauważył Sąd I instancji, opisując osobę, która miała go zaatakować, wskazał na elementy ubioru, w których z pewnością w czasie zdarzenia nie był ubrany pokrzywdzony. Co jednak istotniejsze, o takiej wersji zdarzenia nie mówił oskarżony w swoich wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym. Mało prawdopodobne wydaje się, aby oskarżony mógł zapomnieć o tym, że stanął w obronie młodszego, niesłusznie zaatakowanego człowieka. Nie sposób zresztą nie zauważyć tego, w jaki sposób ewoluowały wyjaśnienia oskarżonego, który początkowo mówił o dwóch, trzech uderzeniach oskarżonego na tle dawnego konfliktu pomiędzy nim, a

pokrzywdzonym związanego z marihuaną, by potem twierdzić, że zareagował na bezpodstawny atak pokrzywdzonego na S. K.. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że wyjaśnienia oskarżonego, przedstawiane ponownie w jego apelacji były całkowicie niewiarygodne w przeciwieństwie do zeznań pokrzywdzonego, które prawidłowo zostały ocenione przez Sąd I instancji. Argumentacja zawarta w apelacji oskarżonego, który kwestionował poszczególne fragmenty zeznań pokrzywdzonego zupełnie nie przekonuje. Nie ma przecież znaczenia tego, czy pokrzywdzony miał pieniądze w portfelu, czy w kieszeniach, czy stracił na chwilę przytomność, czy nie, skoro konsekwentnie zeznawał on na temat sprawy dokonanej na nim rozboju. Nie było też tak, jak wywodził skarżący, iż pokrzywdzony był w stanie znacznego upojenia alkoholowego, skoro bez problemu zidentyfikował napastnika. W tych okolicznościach należało stwierdzić, iż ustalenia Sądu I instancji dotyczące rzeczywistego przebiegu zdarzenia były prawidłowe. Nieprawidłowo natomiast przyjął Sąd I instancji, iż oskarżony przypisanego jemu czynu dopuścił się w warunkach określonych w art. 64§2 k.k. Nie mógł być podstawą recydywy wielokrotnej wyrok łączny Sądu Rejonowego w Szubinie w sprawie II K 66/10, gdzie połączono między innymi karę orzeczoną za czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. Oskarżony karę wymierzoną tym wyrokiem odbył w okresie od 01.09.2012r. do 22.05.2013r. z zaliczeniem okresu od 29.06.2009r. do 12.08.2009r., a zatem był to okres krótszy niż rok pozbawienia wolności. Podstawą recydywy wielokrotnej nie mógł być także fakt skazania oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie w sprawie II K 688/09 za czyn z art. 297§1 k.k. i art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., mimo tego, że w tej sprawie oskarżony odbył karę roku pozbawienia wolności. Przepis art. 64§2 k.k. stanowi „Jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w §1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popelnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia...”. Konstrukcja tego przepisu wymaga zatem spełnienia tego warunku, iż aktualnie rozpatrywane przestępstwo, jak i poprzednie, które ma być podstawą do przyjęcia recydywy musi należeć do katalogu przestępstw wymienionych w art. 64§2 k.k. Przestępstwo, za które S. C. (1) został skazany w sprawie II K 688/09 do tego katalogu nie należy. W tych okolicznościach, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikował z art. 280§1 k.k. i art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., z podstawy prawnej skazania wyeliminował przepis art. 64§2 k.k., a orzeczoną karę pozbawienia wolności obniżył do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy, pomimo przyjęcia, iż oskarżony działał w warunkach określonych w art. 64§1 k.k., a nie 64§2 k.k. nie dopatrywał się powodów do dalszego obniżania orzeczonej kary pozbawienia wolności zważywszy na charakter czynu, jak i wcześniejszą karalność oskarżonego. W tej sytuacji, w pozostałej części zaskarżony wyrok, jako słuszny został utrzymany w mocy. O kosztach sądowych, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.